

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: P. C.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023
sídlem Na Poříčním Právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/66539-919

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/66539-919, se **ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), domáhal soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 19. 6. 2018, č. j. 5195/2018/POL (datem vydání rozhodnutí je datum jeho předání k doručení dle

§ 71 odst. 2 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále jen „správní řád;“ na rozhodnutí je uvedeno datum vyhotovení 14. 6. 2018), jímž byl podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále též „zákon o sociálních službách“), zamítnut návrh žalobce na změnu výše příspěvku na péči a dále bylo rozhodnuto tak, že příspěvek na péči se bude poskytovat v původní výši 880 Kč měsíčně. Podle odůvodnění rozhodnutí nezvládá žalobce čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost.

2. Žalobce v žalobě namítal, že bolesti páteře a nosných kloubů mu činí pohyb značně obtížným a omezují ho při zvládání běžných činností. Při běžném pohybu i chůzi se mu velmi špatně dýchá a musí se každou chvíli zastavit a zklidnit frekvenci dýchání. Trpí lupénkou po celém těle a jeho zdravotní stav mu nedovoluje v dostatečné míře aplikovat potřebné léčebné prostředky na všechny zasažené části těla a neobejde se bez pomoci druhé osoby. Jeho zdravotní problémy mu neumožňují vykonávat práci. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci Králové (dále též „PK MPSV“) posoudila nejen skutkový stav věci (zdravotní stav žalobce, lékařské nálezy odborných lékařů), ale i funkční dopad tohoto zdravotního stavu na potřebu péče jiné fyzické osoby v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o sociálních službách, tedy stav právní. Podle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Při posuzování zvládání základní životní potřeby péče o zdraví se hodnotí, zda je osoba schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. Vzhledem k zachovaným a věku přiměřeným duševním schopnostem a nenařízenému zvláštnímu režimu žalobce je tato základní životní potřeba považována za zvládanou. Ze sociálního šetření ani z lékařského posudku nebylo zjištěno nezvládání péče o zdraví. PK MPSV se ve svém posudku dále vyjádřila, že při zjištěném zdravotním stavu není z posudkově medicínského hlediska důvod hodnotit zbývající základní životní potřeby jako nezvládané, protože závažné postižení zraku stupně praktické nevidomosti ani sluchu stupně praktické nedoslýchavosti není doloženo a psychický stav je přiměřený věku. Z prostudované dokumentace a doložených lékařských nálezů nevyplývá posudkově významné zhoršení zdravotního stavu, z těchto důvodů nemá také uváděné nezvládání dalších základních životních potřeb oporu v odborných lékařských nálezech.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s., a to bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Řízení o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách se provádí podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť zákon o sociálních službách neobsahuje kompletní úpravu tohoto řízení (§ 23 - 28 cit. zákona). Proto platí pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s ustanovením § 3 správního řádu [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 Ads 8/2015-52; rozsudky NSS jsou dostupné na

www.nssoud.cz]. Podle § 4 odst. 2, § 16 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále též „zákon o sociálním zabezpečení“), provádějí posudkové komise zřízené Ministerstvem práce a sociálních věcí posouzení stupně závislosti pro účely odvolacího řízení o příspěvku na péči. Z uvedeného tedy vyplývá, že posudek zpracovaný příslušnou PK MPSV je stěžejním důkazem ve věci. Již proto je tento důkaz třeba podrobit řádnému posouzení z toho pohledu, zda poskytuje řádné, tj. srozumitelně odůvodněné a zcela konkrétní posouzení stupně závislosti posuzované osoby z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Při posouzení se PK MPSV a stejně tak správní orgán, který vyhodnocuje důkazní hodnotu posudku, řídí následující právní úpravou.

6. Podle § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
7. Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení.
8. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
9. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).
10. Podle § 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále též „prováděcí vyhláška“): (1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou

pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. (2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. (3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí a) tělesné struktury a b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. (4) Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

11. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
12. Podle § 2a prováděcí vyhlášky platí: Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
13. Z uvedené právní úpravy je zjevné, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet z prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení jsou totiž uvedeny v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány. Přitom platí, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c prováděcí vyhlášky rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
14. V příloze č. 1 (vymezení schopností zvládat základní životní potřeby) prováděcí vyhlášky jsou pod písm. h) péče o zdraví - uvedena jednoznačná kritéria pro určení stavu, kdy je osoba schopna tuto základní životní potřebu zvládat: 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské

postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.

15. Z tohoto jasného vymezení pak vyplývá, že jestliže žalobce byl uznán za osobu zvládající základní životní potřebu péče o zdraví, pak musí nutně zvládat veškeré zde uvedené činnosti. Tedy musí být schopen provádět mimo jiné stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky. V posudku PK MPSV ze dne 6. 3. 2019 je zvládání této základní životní potřeby zdůvodněno následovně: *„Vzhledem k zachovaným a věku přiměřeným duševním schopnostem a nenařízenému zvláštnímu léčebnému režimu je tato základní životní potřeba považována za zvládanou. Ze sociálního šetření ani z lékařského posudku nezvládání péče o zdraví nebylo zjištěno.“* Toto hodnocení pak žalovaný převzal i do žalobou napadeného rozhodnutí. Ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 19. 2. 2018 přitom plyne, že žalobce má lupénku po celém těle a družka ho maže mastmi (záda, nohy). Jestliže žalobce má skutečně lupénku po celém těle, je zřejmé, že bez pomoci jiné osoby patrně není schopen používat potřebné léky (zejména namazat si mastí záda, příp. i nohy, neboť žalobce se dle záznamu ze sociálního šetření špatně ohýbá a vsedě nezvedne pravou nohu, viz níže). V této souvislosti soud podotýká, že zvládání základní životní potřeby v přijatelném standardu mimo jiné znamená, že tato potřeba je zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby (srov. § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky).
16. Nad rámec shora uvedeného soud doplňuje, že podobné závěry lze učinit i ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání. V příloze č. 1 prováděcí vyhlášky jsou pod písm. e) oblekání a obouvání vymezena jednoznačná kritéria pro určení stavu, kdy je osoba schopna tuto základní životní potřebu zvládat: 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
17. Žalobce tedy mimo jiné musí být schopen se oblékat, obouvat, svlékat i zouvat, a to bez každodenní pomoci jiné osoby. PK MPSV se ve svém posudku ze dne 6. 3. 2019 zvládáním této konkrétní základní životní potřeby nezabývala, pouze ve vztahu ke všem základním životním potřebám, jež byly vyhodnoceny jako zvládnuté, je uvedeno, že při zjištěném zdravotním stavu není z posudkově medicínského hlediska důvod hodnotit zbývající základní životní potřeby jako nezvládané, protože závažné postižení zraku stupně praktické nevidomosti ani sluchu stupně praktické nedoslýchavosti není doloženo a psychický stav je přiměřený věku (toto hodnocení bylo převzato i do napadeného rozhodnutí žalovaného). V záznamu ze sociálního šetření ze dne 19. 2. 2018 je však uvedeno: *„(...) v sedě nezvedne pravou nohu a špatně se ohýbá. Proto ho obléká družka. Vrchní části oblečení si poté navlékne sám. Zapne knoflíky a zipy. Domácí pantofle si nazuje sám (pantofel si zapře o nábytek a nazuje do ní nohu). Pevné boty potřebuje nazout, nenosí tkaničky, má boty na suchý zip. Boty mu zapíná družka.“* Záznam ze sociálního šetření tedy svědčí o tom, že bez každodenní pomoci jiné osoby si žalobce není schopen obléknout a svléknout oblečení zejména spodní části těla a podobně není schopen si bez pomoci jiné osoby obout boty (kromě pantoflí).
18. Jakkoliv je PK MPSV přímo zákonem povolána k podání posudku, za jehož úplnost a přesvědčivost odpovídá, a je povinna spolehlivě zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Ads 201/2016-50), není

žalovaný v žádném případě zproštěn svojí povinností posudek jako důkaz zhodnotit z pohledu jeho úplnosti, srozumitelnosti a přesvědčivosti. Této svojí povinnosti však žalovaný v dané věci nedostál. Již uvedená okolnost je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV nepodává přesvědčivé posouzení k základním životním potřebám e) oblékání a obouvání a h) péče o zdraví. Přitom ve vztahu k poslední jmenované základní životní potřebě žalobce navíc v odvolacím řízení výslovně namítal, že pro léčbu lupénky potřebuje pomoc druhé osoby, s touto zásadní námitkou se však PK MPSV ve svém posudku nevypořádala (stejně tak ani žalovaný v napadeném rozhodnutí).

19. Krajský soud proto ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že posudek PK MPSV nepředstavuje dostatečně přesvědčivý podklad pro zákonné rozhodnutí o příspěvku na péči ve věci žalobce. Posudek nevypořádal řádně faktické námitky žalobce, jak uvedeno shora, a jeho závěry jsou v rozporu se záznamem ze sociálního šetření ze dne 19. 2. 2018, který na rozdíl od posudku PK MPSV nasvědčuje závěru, že alespoň jednu z aktivit u každé z obou zmíněných základních životních potřeb žalobce nezvládá, a tudíž tyto základní životní potřeby se ve smyslu § 2a prováděcí vyhlášky jeví jako nezvládnuté.
20. V dané věci je namíste aplikovat názor NSS uvedený v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-8, totiž že *„přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem.“* Podobně lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 Ads 269/2018-27: *„NSS soustavně judikuje, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 4. 2014, čj. 3 Ads 77/2013-22, ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 Ads 35/2015-44, ze dne 29. 9. 2015, čj. 4 Ads 167/2015-27, ze dne 29. 8. 2016, čj. 4 Ads 100/2016-25). Ačkoliv osobní vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí není zákonnou podmínkou, mělo by být pravidlem. Především je k němu třeba přistoupit tehdy, pokud existují pochybnosti či nesrovnalosti mezi podkladovou dokumentací, tvrzeními posuzované osoby o jejím zdravotním stavu a závěry posudkové komise. Právě osobní vyšetření je vhodným způsobem, jak takové pochybnosti vyvrátit (viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, čj. 3 Ads 214/2014-25).“*
21. V daném případě bylo s ohledem na závěry obsažené v záznamu ze sociálního šetření (a naproti tomu na závěry obsažené v posudku PK MPSV), jakož i s přihlédnutím k době více než jednoho roku, která uplynula od provedení sociálního šetření do data jednání PK MPSV, třeba, aby odvolací správní orgán přinejmenším vyžádal doplnění posudku, pokud posudková komise nevysvětlila své závěry, které plně nekorespondují ani se záznamem ze sociálního šetření, ani nereflektují okolnosti uváděné žalobcem v odvolání (viz k tomu např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).
22. Jak již bylo uvedeno, žalovaný je jako správní orgán vázán povinností hodnotit tento důkaz z pohledu jeho přesvědčivosti a úplnosti ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu.

V dané věci se však žalovaný s nepřezkoumatelným, nepřesvědčivým a neúplným posudkem PK MPSV spokojil. Dle krajského soudu je nezbytné, aby se posudková komise v dalším řízení podrobně zabývala otázkou, nakolik je žalobce schopen zvládat jednotlivé aktivity (zejména ve vztahu k základním životním potřebám oblékání a obouvání a péče o zdraví). Za tím účelem je třeba provést osobní vyšetření žalobce.

23. V této souvislosti je nutné doplnit, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence. Podle § 4 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Tím spíše však správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci doplnění posudku nebo zadáním dalšího revizního posudku PK MPSV, event. i znaleckého posudku. V dané věci přitom PK MPSV v rozporu s § 1 odst. 1 neposoudila zvládnutí konkrétních základních životních potřeb skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky (obdobně např. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37), proto ani odůvodnění v tomto směru nemohlo být obsaženo v žalovaném rozhodnutí.
24. Je nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a jestliže tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku, event. i posudku znalce), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost, žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz obdobně rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63; ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). Vedle toho, že soudy samy nejsou nadány lékařskou erudicí, tedy nemohou činit závěry o odborných medicínských otázkách (obdobně viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004- 58), judikuje NSS (viz např. jeho rozsudky ze dne 2. 6. 2016 č. j. 7 As 267/2015-57, ze dne 1. 2. 2017 č. j. 9 As 87/2016-29 nebo ze dne 23. 3. 2017 č. j. 9 Ads 135/2016-29), že úkolem správních soudů není nahrazovat úvahy správních orgánů a domýšlet za ně důvody jejich rozhodování.
25. Soud doplňuje, že žalobce dle žalovaného nezvládá čtyři základní životní potřeby, a tudíž mu dle žalovaného náleží příspěvek na péči ve stupni I dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. Pokud by však jako nezvládnutá byla uznána byť i jedna další základní životní potřeba, žalobci by musel být přiznán příspěvek na péči ve vyšším stupni – příspěvek na péči ve stupni II totiž náleží při nezvládnutí pěti nebo šesti základních životních potřeb [srov. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách]. Pochybení

žalovaného tedy mohlo mít zcela zásadní vliv na výši příspěvku vypláceného žalobci, a tedy i na zákonnost napadeného rozhodnutí.

26. V dané věci dospěl krajský soud ze všech uvedených důvodů k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.], proto pro tuto vadu soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku vázán (78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšný žalobce sice měl právo na náhradu nákladů řízení, ale žádné náklady mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 16. prosince 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu